

de til syvende og sidst maa det, er rigtigt, men skulle de gøre det straks, skulle de straks dukke Hovedet og sige: Vi have ikke Ansvar for det! Hvorfor skulle de ikke have Lov til at sige: Vi bøje os ikke for denne urimelige Afgørelse. At et saadant Standpunkt skulde mistænkeliggøre dem mere, end om de bevare Skinnen af en god Harmoni mellem de to Afdelinger; som dog i Virkeligheden ikke kan være til Stede, forstaar jeg ikke; en Del af Opinionen, som i saadanne Tilfælde vil være delt, vil sympatisere med Nævningerne, en anden Del vil sikkert holde med Retten; bliver Retten mistænkeliggjort fra den ene Side, saa vil den til Gengæld blive prist fra den anden Side. En almindelig Mistænkeliggørelse af dens Upartiskhed vil der ikke blive Spørgsmaal om, fordi den siger: Denne Frifindelse kunne vi ikke tage Ansvar for og ønske derfor en ny Forhandling, saaledes at det kan blive klart for alle, at Frifindelsen, hvis den finder Sted, alene skyldes Nævningerne. Derfor har Flertallet ment at burde stille Forslag, som findes under Nr. 301, 302 og 303.

Der er nu i Virkeligheden kun et Forslag tilbage, men jeg skal med Hensyn til dette henholde mig til, hvad der tidligere er fremført. Det angaar nemlig Spørgsmaalet, om Beskikkelse af Forsvarer ogsaa skal finde Sted i Underretssager, hvor der foreligger en klar Tilstaaelse, og hvor der i øvrigt er givet Betingelser for, at en hurtig Afgørelse kan finde Sted, altsaa de Sager, der svare til Nutidens Aflæsnings-sager. Der har Kommissionen ment, at Beskikkelse af Forsvarer ikke burde finde Sted. Folketingets Forslag gaar derimod ud paa, at Beskikkelse skal finde Sted, men Udvalgets Flertal slutter sig til Kommissionen og foreslaar derfor nogle Ændringer, som ere nævnte under Nr. 306 og Nr. 307. Saa er der endelig Forslaget under Nr. 310. Det er jo i Grunden et gammelt Spørgsmaal. Det drejer sig om, hvorvidt den anklagede, naar Sagen kan slutte med en Advarsel, kan kræve Dom og ikke behøver at lade sig nøje med en Advarsel. Flertallet foreslaar, at han skal finde sig i Advarselen i Stedet for Dom. Sagen er rent formel; thi der er jo intet i Vejen for, at Loven kan sige: Advarsel er ogsaa en Straf, og Advarsel kan ogsaa gives ved Dom, naturligvis kun, naar vedkommende er skyldig. Her er Betingelsen for Advarsel, at vedkommende er skyldig, og Forskellen er den rent formelle, som jeg nys fremhævede, om Advarselen gives

uden Dom eller ved Dom; at han her skulde kunne kræve Dom, forekommer mig urimeligt.

Bærentsen: Paa dette fremrykkede Tidspunkt skal jeg fatte mig i den størst mulige Korthed om de Forslag, hvormed Flertallet og Mindretallet ikke ere enige. Jeg skal begynde med Nr. 287, 288 og 289, der angaa Undersøgelsernes Stilling under Forundersøgelsen. Jeg skal herom indskrænke mig til at sige, at Mindretallet tror, at det er af Vigtighed at fastholde Dommerens neutrale Stilling i hvert Fald i det Omfang, som Lovforslaget gør. Vi vilde strengt taget ikke have noget imod at gaa en Del videre, og tillægge Anklagemyndigheden en stærkere, en mere fremskudt Stilling under Forundersøgelsen, men i hvert Fald ønske vi at bevare de Former for akkusatorisk Behandling, som Lovforslaget har. Vi støtte os navnlig til den Erfaring, at enhver Mand, som man tildeler en bestemt Opgave, uvilkaarlig føler en Trang til at løse den paa bedste Maade. Undersøgelsernes dommeren faar ifølge Flertallets Forslag den Opgave at fremme Forundersøgelsen. Den lægges i hans Haand, og Ansvar for lægges paa ham. Følgen heraf kan kun være, at han i stærkere Grad, end han bør, vil anse sig for forpligtet til at virke i Anklagens Interesse. Jeg er overbevist om, at dette vil blive Følgen, og at det er nødvendigt paa en stærkere Maade, end det sker i Flertallets Forslag, at pointere, at det er et ganske nyt System, man vil indføre. Jeg skal for øvrigt ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal; hvis man skulde behandle det udførligt, vilde det tage meget lang Tid. Det næste Punkt, jeg vil omtale, er Ændringsforslaget under Nr. 296, der gaar ud paa at begrænse Retten til at føre Bevis sigtende til at svække et Vidnes Troværdighed. Mindretallet har selvfølgelig intet imod, at denne Bevisførelse bliver begrænset, det siger sig selv, at der kan begaa endogsaa grove Misbrug mod Vidnerne, derigennem at man søger at svække deres Troværdighed ved at stille Spørgsmaal til dem om deres Fortid, deres Bekendtskabskreds osv., men jeg ser ikke rettere, end at der er tilstrækkelig Beskyttelse i Lovforslaget, saaledes som det lyder, nemlig i §§ 913 og 769. Efter § 913 skal Rettens Formand vaage over, „at utilbørlige og navnlig forvirrende Spørgsmaal ikke stilles ved Afhørelsen af Vidner og Syns- eller Skønsmand“. Det udføres nærmere i Paragraffen, og desuden er der